

Arrest

nr. 258 213 van 15 juli 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. CHRISTIAENS
Torhoutsesteenweg 335
8400 OOSTENDE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 februari 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 februari 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 juni 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 juli 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VANDEN BOGAERDE, die *loco* advocaat V. CHRISTIAENS verschijnt voor verzoeker, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 18 september 2011 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt de volgende dag om internationale bescherming. Op 21 december 2011 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

1.2. Op 4 april 2012 dient verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 3 mei 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

1.3. Op 9 november 2015 dient verzoeker een derde verzoek om internationale bescherming in. Nadat hij op 29 januari 2016 een beslissing tot inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag neemt, beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op 25 januari 2018 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 223 250 van 26 juni 2019 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker.

1.4. Op 19 oktober 2020 dient verzoeker een vierde verzoek om internationale bescherming in. Op 18 februari 2021 neemt de commissaris-generaal een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtoense origine te zijn. Eerder verklaarde u in Sur Pul (district Nirkh, provincie Wardak) geboren te zijn en daar altijd te hebben gewoond. U ging naar eigen zeggen nooit naar school maar werkte op de velden van uw familie. Voorts verklaarde u wat volgt. Jullie huis was langs de weg gelegen. Van op die weg vielen de Taliban geregeld de troepen van de overheid of de Amerikanen aan. De Taliban vroegen aan uw vader om hen te helpen. Hij zou voor hen wapens en explosieven in huis moeten bewaren. Bovendien verwachtten de Taliban dat uw vader zijn twee oudste zonen (u bent er een van) met de Taliban zou laten meevechten. Uw vader wou hier niet aan toegeven en werd zeven jaar voor uw eerste vertrek uit Afghanistan door de Taliban vermoord. Drie maanden voor dat vertrek doodden zij ook uw broer S. (...), zo zei u. U heeft daarna Afghanistan verlaten en kwam naar België.

Op 19 september 2011 diende u hier een eerste asielaanvraag in. Na vergelijking van vingerafdrukken werd u naar Italië teruggeleid.

Op 4 april 2012 diende u een tweede verzoek in. De Belgische autoriteiten stelden nogmaals vast dat Italië verantwoordelijk was voor uw asielaanvraag.

U ging naar Frankrijk van waaruit u op 3 september 2012 naar Kabul terugkeerde. U reisde onder de naam S. S. (...). U beweerde dat u terugkeerde naar Sur Pul, waar u uw moeder wou bijstaan die ernstige hartproblemen had. U bleef enkele weken ondergedoken in het dorp. Echter, de dorpelingen en de Taliban kwamen te weten dat u terug was gekomen. Uw moeder kreeg het bericht dat men naar u op zoek was, waarna uw oom H. Z. (...) ervoor zorgde dat u de regio nogmaals kon verlaten. Twee mannen brachten u naar Nimroz, vanwaar u verder reisde naar Teheran (Iran). U heeft daar ongeveer acht maanden in de bouw gewerkt. Vervolgens ging u naar Istanbul, waar u een jaar verbleef. U haalde er vuilnis op. U was vervolgens nog een tijdlang in Griekenland, alvorens de grenzen open gingen en u naar België kon verder reizen.

Op 9 november 2015 ging u zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken en verklaarde u zich een derde keer vluchteling. U zei dat u niet naar Afghanistan kon terugkeren omdat de Taliban u daar zouden viseren. Zij vermoordden al uw vader en broer, u zou hun volgende slachtoffer kunnen worden.

Ter staving van uw verklaringen legde u volgende documenten neer: een kopie van uw taskara, een document van de Franse autoriteiten in verband met uw terugkeer naar Afghanistan, een aanvraag tot vrijwillige terugkeer, een document in verband met uw repatriëring dat door de Afghaanse ambassade in Parijs werd uitgereikt, een vliegtuigticket en een boarding card. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) nam op 25 januari 2018 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Met arrest 223 250 van 26 juni 2019 nam de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) een gelijkaardige beslissing. U diende geen cassatieberoep in.

Zonder naar uw land van herkomst te zijn teruggekeerd, heeft u op 19 oktober 2020 een vierde verzoek om internationale bescherming ingediend. U zegt dat u vorige keer gelogen heeft en zou nu graag de waarheid vertellen. U herhaalt dat u van Sur Pul afkomstig bent, echter verhuisde u op tienjarige leeftijd met uw familie naar Teheran, Iran. U heeft daar als magazijnier gewerkt. In 2011 wilden de Iraanse

autoriteiten jullie repatriëren maar u slaagde erin te ontsnappen. U reisde vervolgens naar Europa, uw familieleden werden evenwel naar Afghanistan teruggebracht. In november 2011 keerde u naar Afghanistan terug, was daar enkele weken maar reisde dan verder naar Iran. U bleef daar tot 2015 en kwam dan opnieuw naar België. U verklaart heden niet terug te kunnen naar Afghanistan omdat het daar onveilig is.

Ter staving van uw verklaringen legt u volgende documenten neer: uw Afghaans paspoort dat in 2019 werd afgeleverd door het Afghaans consulaat in Bonn, een Afghaans identiteitsdocument, een document van het UZ Leuven in verband met een problematiek van het been ten gevolge een oude fractuur.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient voorts vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In voorliggend geval dient te worden vastgesteld dat u uw huidig verzoek baseert op andere motieven dan deze die u hebt uiteengezet in het kader van uw vorige verzoek(en). In dit opzicht dient vooreerst te worden benadrukt dat het CGVS uw vorig(e) verzoek(en) heeft afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van subsidiaire bescherming, aangezien er geen geloof kon worden gehecht aan uw vrees. Immers situeerde u de problemen met de Taliban die u en uw familieleden zouden hebben gekend in Sur Pul, maar kwam het CGVS tot de vaststelling dat u uw herkomst allerminst aannemelijk maakte. De exacte motieven op grond waarvan de Commissaris-generaal tot deze bevinding kon komen, staan duidelijk en afdoende vermeld in de beslissing genomen in uw hoofde in het kader van uw derde verzoek. Deze beslissing en beoordeling werd door de RvV bevestigd en u heeft hiertegen geen cassatieberoep ingediend bij de Raad van State (RvSt).

Heden dient te worden vastgesteld dat u vijf jaar na het indienen van uw vorige verzoek komt aanzetten met een nieuwe versie van de feiten. U beweert nu dat u al op tienjarige leeftijd Sur Pul verliet en in Teheran ging wonen. U zou daar twintig jaar zijn gebleven alvorens u in 2011 een eerste keer naar Europa kwam. U verklaart verder niet terug te kunnen naar Afghanistan omdat het er onveilig is. Dient evenwel te worden opgemerkt dat uw nieuwe versie van de feiten niet kan overtuigen.

Immers, aangezien u bekend dat u gelogen heeft over uw herkomst, wordt hiermee bevestigd dat u getracht heeft de Belgische autoriteiten doelbewust te misleiden met betrekking tot de plaats(en) waar u voor uw komst naar Europa verbleef en de redenen die u ertoe zouden hebben aangezet deze plaats(en) te verlaten. Hoewel het gegeven dat u leugenachtige verklaringen hebt afgelegd op zich niet belet dat uw nieuw verzoek verder wordt onderzocht, dient zulk een poging om de asielinstanties te misleiden in rekening te worden gebracht bij de globale beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming, wat bijkomende eisen met zich meebrengt betreffende het afwegen van de geloofwaardigheid van het geheel van de door u aangereikte elementen.

In deze komt het CGVS evenwel tot de vaststelling dat u zich voor uw volgend verzoek beperkt tot verklaringen in verband met een verblijf in Teheran gedurende twintig jaar. Echter concretiseert u dit nieuwe relaas op geen enkele manier, noch staaft u dit beweerde verblijf in Iran middels het voorleggen

van documenten. Immers verwijst het document van het UZ Leuven naar een fractuur die u op zevenjarige leeftijd in Afghanistan opliep, dus drie jaar voor u naar Iran zou zijn vertrokken, en levert uw paspoort (alook het Afghaans identiteitsdocument waarmee u dit paspoort aanvraag), afgeleverd in Bonn in 2019, enkel bewijs voor uw Afghaanse nationaliteit, meer niet. Het feit dat u geen enkele moeite doet om dergelijk langdurig verblijf in Iran te staven aan de hand van een verblijfsvergunning, foto's of andere stukken, rijmt niet met de bewijslast die, gezien het feit dat u eerder bedrieglijke verklaringen heeft afgelegd over uw herkomst, meer dan tevoren op u rust.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat een verblijf in Iran gedurende twintig jaar maar moeilijk in overeenstemming kan worden gebracht met wat u hier heeft verklaard, namelijk dat u in 1991 geboren bent. Indien u werkelijk sinds uw tiende levensjaar in Iran zou hebben gewoond en het land in 2011 verliet, kan niet anders dan worden geconcludeerd dat u daar dan tien (en niet twintig zoals u voorhoudt) jaar moet zijn geweest. Het CGVS ziet niet in hoe u zich dusdanig zou kunnen vergissen wat betreft de duur van uw beweerde verblijf. Alleszins doet dit andermaal twifelen aan de oprechtheid van uw verklaringen. Verder stelt het CGVS vast dat u bij aankomst in België verklaarde Pashtou te spreken alsook "een klein beetje" Dari (DVZ, overnameverzoek, 28 september 2011, vraag 8). Op 21 januari 2016 verklaarde u zelfs behalve Pashtou geen andere talen te spreken (DVZ, verklaring betreffende procedure). Mocht u daadwerkelijk twintig jaar in Iran hebben gewoond, dan zou uw kennis van het Dari of Farsi wellicht groter zijn. Ook uw verklaring dat u na uw repatriëring in november 2011 (uit het dossier blijkt september 2012) slechts enkele weken in Afghanistan bleef alvorens opnieuw naar Iran te reizen en daar tot 2015 te verblijven, komt weinig aannemelijk over. Immers zou u in 2011 ternauwernood aan een repatriëring door de Iraanse autoriteiten zijn ontsnapt maar werd uw familie wél naar Afghanistan teruggeleid.

Het is niet geloofwaardig dat u slechts enkele weken bij uw familie zou verblijven om vervolgens te opteren voor een wellicht illegaal verblijf in Iran.

Door tijdens uw eerdere asielprocedures bewust bedrieglijke verklaringen te hebben afgelegd wat betreft uw herkomst, heden geen enkel bewijs neer te leggen voor uw beweerde verblijf in Iran en daar bovendien weinig aannemelijke verklaringen over af te leggen, maakt u door uw eigen toedoen het onderzoek onmogelijk naar het bestaan van een eventuele gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op ernstige schade in uw land van herkomst.

Gelet op het voorgaande brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van 48/3, of voor subsidiaire bescherming in de zin van 48/4. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de materiële motiveringsplicht.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Doordat verwerende partij weigerde om de vierde aanvraag tot internationale bescherming ontvankelijk te verklaren.

Terwijl verzoekende partij pertinente gegevens heeft aangebracht, die een nieuwe beoordeling rechtvaardigen.

Zodat de aangevochten beslissing de bepalingen van de wet van 15 december 1980 schendt en dus moet worden hervormd.

Toelichting:

Art. 57/6/2 van de Wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen stelt het volgende:

“(…)”

Vooreerst wijst verzoeker op de nieuwe stukken die hij voorgelegd heeft:

- Afghaans paspoort afgeleverd in 2019;*
- Afghaans identiteitsdocument;*
- Document UZ Leuven in verband met problematiek van zijn been.*

Verder heeft verzoeker pertinente opmerkingen gemaakt, inzonder de bevestiging dat hij op zijn tienjarige leeftijd samen met zijn familie verhuisd is naar Iran, waar hij tien jaar verbleven heeft, tot de familie teruggestuurd werd naar Afghanistan.

Dat is uiteraard van belang bij een beoordeling ten gronde: verzoeker is enerzijds op jonge leeftijd gevlucht uit Sur Pul, Afghanistan, omdat het daar onveilig was; anderzijds was hij niet meer welkom in Iran en heeft men een poging gedaan om hem van daaruit te repatriëren naar Afghanistan.

Verzoeker is noodgedwongen gevlucht, omdat een lang verblijf in Afghanistan voor hem veel te gevaarlijk zou zijn.

De duidelijkheid die verzoeker reeds brevis heeft verschaft bij het eerste verhoor door het CGVS, dient verder onderzocht te worden, omdat dat de reden vormt voor een internationale bescherming door België.”

2.2. Stukken

Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt. De aangevoerde schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet mist dan ook juridische grondslag. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat het verzoek van verzoeker om internationale bescherming niet-ontvankelijk is omdat hij geen nieuwe elementen of feiten aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt en dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen evenmin over dergelijke elementen beschikt. De commissaris-generaal overweegt hierbij dat verzoeker zijn huidig verzoek baseert op andere motieven dan deze die hij heeft uiteengezet in het kader van zijn vorige verzoek(en) en dat zijn nieuwe versie van de feiten niet kan overtuigen, nu (i) hij door te bekennen dat hij gelogen heeft over zijn herkomst bevestigt dat hij getracht heeft de Belgische autoriteiten doelbewust te misleiden met betrekking tot de plaats(en) waar hij voor zijn komst naar Europa verbleef en de redenen die hem ertoe zouden hebben aangezet deze plaats(en) te verlaten, (ii) hij zijn nieuwe relaas op geen enkele manier concretiseert, noch zijn beweerde verblijf in Iran middels het voorleggen van documenten staaft, (iii) een verblijf in Iran gedurende twintig jaar maar moeilijk in overeenstemming kan worden gebracht met wat hij heeft verklaard en met zijn kennis van het Dari of Farsi, en (iv) ook zijn verklaring dat hij na zijn repatriëring in november 2011 slechts enkele weken in Afghanistan bleef alvorens opnieuw naar Iran te reizen en daar tot 2015 te verblijven weinig aannemelijk over komt. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing genoegzaam toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

2.3.3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk."

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er dus nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Vooreerst wordt erop gewezen dat verzoekers eerste en tweede verzoek om internationale bescherming hebben geleid tot een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}) omdat België niet verantwoordelijk werd geacht voor de behandeling van deze verzoeken. In het kader van het derde verzoek om internationale bescherming van verzoeker besloot de commissaris-generaal op 25 januari 2018 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verblijf in Nirkh voor zijn komst naar België, zodat evenmin geloof kan worden gehecht aan de feiten die zich volgens verzoekers verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bij arrest nr. 223 250 van 26 juni 2019 bevestigde de Raad deze beslissing.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van volgende verzoeken om internationale bescherming, de beslissingen met betrekking tot vorige verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

In het kader van het huidig (vierde) verzoek om internationale bescherming dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn verklaringen met betrekking tot de redenen voor zijn vertrek uit Afghanistan en zijn verblijfssituatie voorafgaand aan zijn komst naar België grondig wijzigt. Hij verklaart dat hij heeft gelogen en niet heeft gezegd dat hij sinds hij tien jaar was gedurende twintig jaar samen met zijn ouders, broers en zussen in Teheran (Iran) heeft geleefd. In 2011 zou verzoeker naar België zijn gekomen vanuit Iran en in november 2011 zou hij vanuit Frankrijk gerepatriëerd zijn naar Afghanistan, waar hij enkele weken gebleven zou hebben en daarna naar Iran vertrokken zou zijn. Verzoeker verklaart in 2015 vanuit Iran opnieuw naar België te zijn teruggekeerd. Verzoeker verklaart tevens dat hij in Afghanistan niet kon blijven omdat het er niet veilig is. Ter staving van zijn huidig verzoek legt verzoeker fotokopieën neer van een medisch verslag van het UZ Leuven, van zijn paspoort en van een Afghaans identiteitsdocument.

Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

In de bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd over de nieuwe versie van de feiten die verzoeker in zijn huidig verzoek om internationale bescherming geeft:

“In voorliggend geval dient te worden vastgesteld dat u uw huidig verzoek baseert op andere motieven dan deze die u hebt uiteengezet in het kader van uw vorige verzoek(en). In dit opzicht dient vooreerst te worden benadrukt dat het CGVS uw vorig(e) verzoek(en) heeft afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van subsidiaire bescherming, aangezien er geen geloof kon worden gehecht aan uw vrees. Immers situeerde u de problemen met de Taliban die u en uw familieleden zouden hebben gekend in Sur Pul, maar kwam het CGVS tot de vaststelling dat u uw herkomst allerminst aannemelijk maakte. De exacte motieven op grond waarvan de Commissaris-generaal tot deze bevinding kon komen, staan duidelijk en afdoende vermeld in de beslissing genomen in uw hoofde in het kader van uw derde verzoek. Deze beslissing en beoordeling werd door de RvV bevestigd en u heeft hiertegen geen cassatieberoep ingediend bij de Raad van State (RvSt).

Heden dient te worden vastgesteld dat u vijf jaar na het indienen van uw vorige verzoek komt aanzetten met een nieuwe versie van de feiten. U beweert nu dat u al op tienjarige leeftijd Sur Pul verliet en in Teheran ging wonen. U zou daar twintig jaar zijn gebleven alvorens u in 2011 een eerste keer naar Europa kwam. U verklaart verder niet terug te kunnen naar Afghanistan omdat het er onveilig is. Dient evenwel te worden opgemerkt dat uw nieuwe versie van de feiten niet kan overtuigen.

Immers, aangezien u bekend dat u gelogen heeft over uw herkomst, wordt hiermee bevestigd dat u getracht heeft de Belgische autoriteiten doelbewust te misleiden met betrekking tot de plaats(en) waar u voor uw komst naar Europa verbleef en de redenen die u ertoe zouden hebben aangezet deze

plaats(en) te verlaten. Hoewel het gegeven dat u leugenachtige verklaringen hebt afgelegd op zich niet belet dat uw nieuw verzoek verder wordt onderzocht, dient zulk een poging om de asielinstanties te misleiden in rekening te worden gebracht bij de globale beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming, wat bijkomende eisen met zich meebrengt betreffende het afwegen van de geloofwaardigheid van het geheel van de door u aangereikte elementen.

In deze komt het CGVS evenwel tot de vaststelling dat u zich voor uw volgend verzoek beperkt tot verklaringen in verband met een verblijf in Teheran gedurende twintig jaar. Echter concretiseert u dit nieuwe relaas op geen enkele manier, noch staat u dit beweerde verblijf in Iran middels het voorleggen van documenten. Immers verwijst het document van het UZ Leuven naar een fractuur die u op zevenjarige leeftijd in Afghanistan opliep, dus drie jaar voor u naar Iran zou zijn vertrokken, en levert uw paspoort (alsook het Afgaans identiteitsdocument waarmee u dit paspoort aanvroeg), afgeleverd in Bonn in 2019, enkel bewijs voor uw Afgaanse nationaliteit, meer niet. Het feit dat u geen enkele moeite doet om dergelijk langdurig verblijf in Iran te staven aan de hand van een verblijfsvergunning, foto's of andere stukken, rijmt niet met de bewijslast die, gezien het feit dat u eerder bedrieglijke verklaringen heeft afgelegd over uw herkomst, meer dan tevoren op u rust.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat een verblijf in Iran gedurende twintig jaar maar moeilijk in overeenstemming kan worden gebracht met wat u hier heeft verklaard, namelijk dat u in 1991 geboren bent. Indien u werkelijk sinds uw tiende levensjaar in Iran zou hebben gewoond en het land in 2011 verliet, kan niet anders dan worden geconcludeerd dat u daar dan tien (en niet twintig zoals u voorhoudt) jaar moet zijn geweest. Het CGVS ziet niet in hoe u zich dusdanig zou kunnen vergissen wat betreft de duur van uw beweerde verblijf. Alleszins doet dit andermaal twifelen aan de oprechtheid van uw verklaringen. Verder stelt het CGVS vast dat u bij aankomst in België verklaarde Pashtou te spreken alsook "een klein beetje" Dari (DVZ, overnameverzoek, 28 september 2011, vraag 8). Op 21 januari 2016 verklaarde u zelfs behalve Pashtou geen andere talen te spreken (DVZ, verklaring betreffende procedure). Mocht u daadwerkelijk twintig jaar in Iran hebben gewoond, dan zou uw kennis van het Dari of Farsi wellicht groter zijn. Ook uw verklaring dat u na uw repatriëring in november 2011 (uit het dossier blijkt september 2012) slechts enkele weken in Afghanistan bleef alvorens opnieuw naar Iran te reizen en daar tot 2015 te verblijven, komt weinig aannemelijk over. Immers zou u in 2011 ternauwernood aan een repatriëring door de Iraanse autoriteiten zijn ontsnapt maar werd uw familie wél naar Afghanistan teruggeleid.

Het is niet geloofwaardig dat u slechts enkele weken bij uw familie zou verblijven om vervolgens te opteren voor een wellicht illegaal verblijf in Iran.

Door tijdens uw eerdere asielprocedures bewust bedrieglijke verklaringen te hebben afgelegd wat betreft uw herkomst, heden geen enkel bewijs neer te leggen voor uw beweerde verblijf in Iran en daar bovendien weinig aannemelijke verklaringen over af te leggen, maakt u door uw eigen toedoen het onderzoek onmogelijk naar het bestaan van een eventuele gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op ernstige schade in uw land van herkomst."

Hieruit blijkt dat de commissaris-generaal het vierde verzoek om internationale bescherming van verzoeker op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Te dezen onderneemt verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich louter te beperken tot het wijzen op de nieuwe stukken die hij heeft voorgelegd, het stellen dat hij pertinente opmerkingen heeft gemaakt over zijn verhuis naar en verblijf in Iran en het poneren dat een lang verblijf in Afghanistan voor hem veel te gevaarlijk zou zijn, blijft verzoeker daartoe echter in gebreke.

Waar verzoeker nog aanvoert dat hij niet meer welkom is in Iran, wijst de Raad erop dat zijn verzoek om internationale bescherming *in casu* wordt beoordeeld ten aanzien van het land waarvan hij verklaart de nationaliteit te bezitten, met name Afghanistan, zodat deze grief niet dienstig is.

Het betoog van verzoeker is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn asielrelaas, te weerleggen of te ontkrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Een schending van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.4. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.5. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

Bijgevolg heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn (volgend) verzoek om internationale bescherming.

2.3.6. Waar verzoeker subsidiair vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juli tweeduizend eenentwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

D. DE BRUYN